

Citadellet Christiansborg paa Guldkysten af Guinea, den 9. Juli 1837,

Kjære dyrebare Forældre!

Uagtet jeg denne Gang kun har saare Lidet at skrive om, da De maa tilstaa mig, at mit sidste Brev til Dem, kjære Forældre, rent har lenset min Pen, og at jeg Intet kan faa at skrive, forinden jeg ser Breve fra Dem, hvilket jeg daglig gaar og ønsker og imødeser med den største Længsel, og uagtet jeg formoder De 2 Gange senere har erfaret af vores kjære Behrens, at jeg er rask og vel, saa kan jeg dog denne Gang ikke nægte mig den store Glæde at lade Dem vide, bedste Forældre, at det [s. 119](#) samme Gud være lovet er Tilfældet endnu; smaa Upasseligheder og den slemme Guldsot, som plager af og til, maa man ikke regne for noget, naar man kun kan snakke sig fra den slemme Klimatsyge og faa Maven i Orden. Ingen af de Nyankomne have endnu haft Klimatsyge, undtagen en Assistent Herbst, der i 8 Dage var nedlagt af en let Galdefeber, men hvoraf han er fuldkommen helbredet. At De, kjære bedste Forældre og hele min øvrige Familie, befinde dem rask og vel, vil jeg haabe, og at De ret snart betænker mig med Brev og nogle Aviser, saafremt det er Dem muligt. — Vi leve i denne Tid i den aller usundeste Tid, her er meget koldt, og man maa derfor passe at være varm klædt. Skjøndt vi kalde denne Tid for kold, er det dog saa varmt som om Sommeren i Danmark, men det er egentlig den slemme Søvind, der blæser saa køelt paa os, og den mindste Vind generer, fordi man bestandig gaar i en Sved og Damp. Med Guds Hjælp vil vel nok den usunde Tid ogsaa overstaas, kun Modet maa man ikke lade falde og heller ikke lade sig for meget ængste af Klimatet eller sætte sig de Griller i Hovedet, som have slaaet Mangfoldige ihjel, at man ikke kan leve i Africa. Gud er alle Steder nærværende, og er Du i Nøden, saa søg ham.

Mine kjære Forældre! af Behrens faar De sendt et Brev til Olsen, et Ditto til Philipsen og et Tredie til Kammerherrens i Viborg, med et Gulduhr. Uhret [s. 120](#) har tilhørt hans afdøde Fætter her paa Kysten, *) og da samme formodes at være et Uhr, der i den Familie har gaaet i Arv i mange mange Aar, har jeg kjøbt det her ved en Auction og sender det til Kammerherren, for at det igjen kan komme i Familien. Kassen, hvori Uhret er, er af Landets Mahogni og forfærdiget her i Kongens Snedkerværksted af Negere. Jeg beder Dem derfor at sende ham Kassen, fordi den udtrykkelig staar omtalt i hans Brev, som et Arbejde han skal se af Negere. Med en Lejlighed kan De vel faa Kasse og Brev sendt til Viborg.

Mine Breve denne Gang bestaar ikke i mindre end 24 à 25 Ark Postpapir, men alt, hvad der staar skrevet i disse Breve, har De alt, kjære Forældre, modtaget i Deres Brev. Her er slet ikke forefalden Noget, der er værd at male paa Papiret denne Gang.

Siden Bortsendelsen af mit sidste Brev har jeg rigtignok været oppe paa Kongens Plantage, hvor jeg omtrent laa i 14 Dage, i April Maaned, men jeg befandt mig der slet ikke vel, fordi jeg hele Tiden led af en meget stærk Diarré, der afkræftede mig meget. Rejser her tillands ere ikke alene kostbare, men slet ikke behagelige; man bliver [s. 121](#) baaret i en lang smal Kurv af Negere paa Hovedet; i denne Kurv maa man med Overkroppen sidde i en oprejst Stilling med Benene udstrakte; dette er en meget ubehagelig Stilling, da man foruden at passe Balancen maa sidde med opspændt Parasol. Jeg yndede slet ikke denne Befordring og gik derfor største Delen af Vejen paa mine Ben. Man kan ikke klage over, at det gaar langsomt; thi ofte løbe Negerne i fuld

Trav, og de 3 Mile til Plantagen tilbagelagde vi i 4 Timer indbefattet Bedningen, som skete paa en meget høj Banke bestaaende af lutter Sten, som her kaldes for Legon; forresten gaar hele Vejen igjennem Skove og Buskads. Jeg havde til denne Tour 10 Negere, og det, der morede mig mest, var, at jeg tog ud om Natten Kl. 3, det var aldeles mørkt, det lignede meget stærkt og Fakler havde jeg foran. Scenen var derfor ganske morsom, og betragtede jeg Lynene, Faklerne og de ravnsorte nøgne Negere,, var det som man vandrede underjordisk. Paa Plantagen saa jeg mange forskellige Slags Fugle og Dyr, og en Dag stødte jeg paa en af mine Vandringer paa en meget stor giftig Slange. En Neger, der gik i Nærheden, kaldte jeg, han tog øjeblikkeligen sin Kapmesser og huggede Hovedet af den, den var meget sejglivet, og saavel Hovedet, hvoraf den bestandig vedblev at række en lang spids Tunge, som den øvrige Krop, hvilken han parterede i flere Dele, vedblev dog længe at [s. 122](#) bevæge og krympe sig. Hovedet, som Negeren satte paa en Pind, bad han mig siden modtage som en Foræring; jeg betakkede mig imidlertid for hans Godhed og forsikrede, jeg ingen Brug havde for det.

Jeg horer i Gaar af Forvalteren fra Plantagen, at Tigreren for meget kort Tid siden en Nat kom ind i Huset til ham og raslede med Laasen ved Døren. Han sprang strax op, da han formodede Tyve, og idet han kommer ud i sit bare Linned, spadserer Hr. Tiger meget rolig tilbage ned af Trapperne. I de 14 Dage, jeg laa paa Plantagen, drak jeg en grulig Mængde Palmevin, og den Bedste foretrækker jeg langt foran Champagne. Paa min Tilbagerejse udhvilede jeg i et Negerie. Borgmesteren i Byen kom strax med en Stol til mig og frembar Palmevin og Vand, jeg trakterede ham og de øvrige fornemme Negere hver med en dansk Snaps. Hele Byen samlede sig for at se den Blanke, og mange Børn klyngede dem op til mig, medens andre græd og vare bange for mine store Barter. Da jeg igjen gik videre, maatte jeg tillade Borgmesteren at bære Parasollen over mig et godt Stykke, derpaa skiltes vi ad, idet han ønskede sin Herre en behagelig Rejse og bukkede med Ansigtet ned mod Jorden.

Kort efter min Nedkomst til Fortet igjen i April Maaned havde vi en Nat et saa rasende Lyn- og Torden-Vejr, at Alle troede, Verden vilde forjaa, [s. 123](#) et saadant Syn havde jeg aldrig hørt eller set før, og gamle Kystmænd forsikrede heller aldrig at have oplevet eller at erindre sig et saadant Vejr. — Flere Timer rasede dette Uvejr, men gjorde dog ingen Skade, men Soldaterne, der gik og runderede, fortalte den paafølgende Dag, at næsten hvert Lyn slog ned i Havet.

Jeg venter paa Brev fra Behrens, saasnart jeg modtager det, skal jeg sende Penge, som dog ikke vil have hjemme førend næste Aar, for disse vil jeg bede min kjære gode Moder at besørge mig 2 Dusin Schirtings Skjorter syede og bære Omsorg for, at de kan blive saa betids færdige, at jeg med det Skib, der næste Aar kommer til at gaa hertil Kysten, kan faa dem medsendt. Nærmere skal jeg skrive Moder disse Skjorter angaaende, da Halslinning, Manschetter og det foran, som forestiller Krave, skal bestaa i hollandsk Lærred, slet ingen Knapper syes i dem, men kun Knaphuller paa de Steder, hvor Knapperne ellers plejer at være, fordi man her bruger Guld-Skjorteknapper, og hvilke jeg i denne Tid har under Arbejde. — Endvidere har jeg en Bøn til Carl. Da jeg tog herud, fik jeg med 6 Par Sko, hvilke for lang Tid siden ere opslidte. Her faar man rigtignok Sko syede, men Parret koster 1 Specie, Læderet er aldeles raaddent og naar man har gaaet 8 à 14 Dage med et saadant Par Sko, saa er der næppe Spor mere tilbage af dem. — Jeg ved, han udgiver sig for en god [s. 124](#) Falser, og da man her bruger gule Sko, og Læderet derfor maa være smukt falset, saa beder jeg ham efter at have falset 1 à 2 Skind, men de maa være meget smukke, gule og glatte, i Randers at lade mig sy 12 Par Sko efter indlagte Maal, som er Længden og Breden over Foden, de 6 Par tyksaaede og de 6 Par

tyndsaaede. Betalingen skal jeg igjennem Behrens tilstille ham. Er Skoene gode og smukt forarbejdede, skal jeg requirere til Salg 100 Par, og han skal tjene sine gode Procenter, muligen jeg kan skaffe ham af med nogle lette Halvstøvler. — Dersom han vil lade mig faa Skomagerarbejde for, hvad Læderet og Arbejdet koster, vil jeg med Fornøjelse svare ham 15 à 20 pCent.

Da Guinea var dansk.

9

Jeg haaber, kjære Forældre, De ret snart glæder mig med Brev og nogle Aviser, og skriver mig, hvorledes De har det, og hvorledes De lever. — I Aar er det mig endnu ikke muligt at sende Dem nogle Penge; Gud give jeg næste Aar maatte være saa lykkelig at tilstille Dem nogle. Skriv mig, om Secher Wulff endnu er i London, og om det ikke var muligt, man kunde faa ham til at besørge Breve fra Dem til mig og igjen omvendt.

Dette Brev var bestemt at afgaa i Dag, men da vi paa Comptoiret ikke kan blive færdig med Postkassen, kommer det maaske endnu til at ligge en 3 à 4 Uger, men jeg gjør dog min Post færdig, i det Tilfælde Skib endnu skulde komme pludselig [s. 125](#) og gaa Hjem. Bed Enhver især, de skriver mig til, og Brevene, der er stilet til Dem, mine kjære Forældre, er tillige til alle mine Sødskende. Lulefer er mig ikke mulig at sende, da intet dansk Skib er kommet hertil Kysten. Lev for denne Gang ret vel og fornøjet, og lad hende med det svære Maseri ^{*)} og Alle tænke med Brev paa Deres lydige og oprigtige Afrikaner. — Jeg har smukke unge Appelsintræer i en stor Ballie.

W. J. Wulff.